

KAKA JA KEVAD

Koer kükitas natuke aega pargiteel ja jooksis siis minema. Temast jäi järele väike kakajunn.

„Oo, kui imeilus siin on!” imestas see ja vaatas ringi. „Kui sinine on taevas! Kui rohelised on puud! Ja kui palju on siin ruumi!”

„Kuule, sina seal, ole ettevaatlik!” manitses teda varblane. „Tule tee pealt ära, muidu mõni astub sulle peale!”

Tõepoolest, juba lähenesid mööda rada kellegi jalad! Kaka kooberdas nii kiiresti kui jaksas murule.

„Oi, siin on veelgi kenam!” rõõmustas ta. „Nii pehme ja mõnus. Rohulibled kõditavad lõua alt ja mesilased sumisevad. Ma korjan mahalangenud lehti ja ehitan endale majakese. Siis istun seal sees akna all ja imetlen loodust!”

„Tead, kakajunn, ära sa siia keset muru küll maja ehita,” õpetas varblane. „Siin sõidab vahel muruniiduk. See müriseb koledasti ja löikab kõik asjad tükkideks. Ohtlik asi! Sa mine parem sinna sirelipõõsa alla, sinna muruniiduk ei pääse. Seal on hea rahulik elada.”

„Ole sa tänatud, tark lind!” tänas kaka ja kõndis põõsa varju. Ta otsis puulehti ja oksakesi ning punus neist väikese onni. Seal oli hea istuda ja värsket õhku hingata.

Kaka meelest oli pargis väga huvitav. Lapsed jooksid ja viskasid üksteisele palli, vanaeided toitsid varblasi ja tuvisid, koerad nuuskisid puid ja tõstsid jalga. Seda oli onni aknast põnev vaadata. Ainult külalisi kakal ei käinud ja sellepärast oli ta natuke kurb.

„Nii tore oleks mõne sõbraga juttu ajada ja koos aknast välja vaadata,” mõtles ta. „Küll on kahju, et ma nii üks olen. Vähemalt see varblane võiks vahel läbi tulla. Kas siis sobib sedasi sõpra unustada!”

Ta vaatas otsivalt ringi ja nägigi varblast. See kükitas koos oma

naisega põõsaoksal ja toitis pesas piuksuvaid poegi. Kaka lehvitas vanale sõbrale ja varblane noogutas tervituseks, aga lähemale ei lennanud. Tal polnud praegu aega ühe koerakaka jaoks. Selle asemel kallistas ta oma naist ning kihutas poegadele uut toitu otsima.

„Tore, kui ka minul oleks keegi, keda kallistada,“ mõtles kaka ohates.

Tasapisi saabus sügis ja siis tuli talv. Kaka majake jäi lume alla. Seal oli soe ja hubane, kaka jäi uniseks ning magas palju.

Kevadel sulas kaka lume alt välja. Ta ringutas ja võimles päikesse käes. Kaka oli talve jooksul üleni valgeks läinud, aga tuju oli tal endiselt hea. Õhk oli nii värskel ja kõikjal tärkasid esimesed lilled. Ja oh imet – üks võilill pistis oma nina mullast välja just tema majakese kõrval!

„Tere!“ ütles ta peenikese häälega. „Kas ma tohin siin õitseda? Ega ma ei sega teid?“

„Sugugi mitte!“ vastas kaka võlutult. „Te olete nii ilus!“

„Oh, mis te nüüd!“ punastas võilill. „Ma olen täitsa tavaline.“

„Üldsegi mitte!“ hüüdis kaka. „Uskuge mind – ma olen siin elanud juba terve aasta, aga nii kollast ja käharat võilille pole varem näinud! Teate mis – tulge mulle naiseks!“

Võilill punastas uuesti, aga oli nõus. Kohe peeti ka pulmad. Kaka ja võilill hakkasid koos elama. Nad armastasid teineteist väga ja kallistasid iga päev mitu korda, palju rohkem kui varblased.